



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 381/09-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., B., zastúpenej P. s. r. o., B., v mene ktorej koná Mgr. P. H., konateľ a advokát, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 267/2008 z 18. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2009 (po doplnení 26. októbra 2009) doručená sťažnosť M. D., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej P. s. r. o., B., v mene ktorej koná Mgr. P. H., konateľ a advokát, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 267/2008 z 18. marca 2009.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Sťažovateľ je vlastníkom nehnuteľnosti na pozemku parc. č. 7465, k. ú. S., obec B.–m. č. S., list vlastníctva č. 2895, a bol účastníkom územného konania, v ktorom Mestská časť B. – S. (ďalej len „S.“) rozhodla dňa 23. 11. 2005 v konaní vedenom pod č. SU 2004, 2005/24068/114248/ZMUR-Ga (ďalej len „Prvostupňové rozhodnutie“) o zmene rozhodnutia o umiestnení stavby „Novostavba polyfunkčného objektu na Š. ul., B.“ na pozemkoch parcela č. 7535/3, 7543 a 7560/2, k. ú. S... Prvostupňové rozhodnutie, vydané ako rozhodnutie o umiestnení stavby č. 0912, bolo vydané vo veci navrhovateľa spoločnosti I. s. r. o... (neskôr boli práva a povinnosti z Prvostupňového rozhodnutia prevedené na inú spoločnosť).

Dňa 23. 12. 2005 podal sťažovateľ prostredníctvom svojich splnomocnencov odvolanie proti Prvostupňovému rozhodnutiu... Dňa 8. 3. 2006 vydal Krajský stavebný úrad (ďalej len „KSU“) ako odvolací orgán rozhodnutie pod č. A/2006/852/MEP (ďalej len „Druhostupňové rozhodnutie“), ktorým zamietol Odvolanie.

Prvostupňovým a Druhostupňovým rozhodnutím sa navýšil stredný objekt Stavby z 8 na 22 nadzemných podlaží. Týmito rozhodnutiami došlo k umiestneniu Stavby v rozpore so stavebným zákonom a územným plánom... mesta B. Stavba, ktorá má mať 22 nadzemných podlaží, je na Š. ulici umiestnená hneď vedľa národnej kultúrnej pamiatky bývalého kina Y. Okolie Stavby tvorí na južnej strane súvislý pás budov s maximálnou podlažnosťou 7 nadzemných podlaží na Š. ulici a na severnej strane dominujú budovy s 2 - 3 nadzemnými podlažiami. Je preto zrejmé, že už pôvodne povolených 8 nadzemných podlaží Stavby prevyšuje výšku okolitej zástavby. Umiestnenie Stavby narúša uličnú zástavbu, nerešpektuje historickú parceláciu a jednoznačne narušuje priestorovú a hmotovú kompozíciu. Táto Stavba predstavuje výrazný zásah do okolitého životného prostredia, je umiestnená v rozpore s predpismi o dopravnom napojení na pozemné komunikácie a značne znižuje pohodu bývania v danej lokalite.

Sťažovateľ preto podal žalobu na preskúmanie zákonnosti Druhostupňového rozhodnutia, na preskúmanie zákonnosti Prvostupňového rozhodnutia a na preskúmanie zákonnosti postupu KSU a Starého Mesta pred vydaním týchto rozhodnutí. Vo veci žaloby bol v konaní č. 1 S 141/2006-87 dňa 9. 9. 2008 vydaný rozsudok (1 S 141/2006-87) (ďalej

len „Rozsudok č. 1“), ktorým Krajský súd v Bratislave (ďalej len „Prvostupňový súd“) žalobu zamietol.

Proti Rozsudku č. 1 podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie v zákonom stanovenej lehote. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Druhostupňový súd“) dňa 18. 3. 2009, v konaní č. 2 Sžo 267/2008, napadnutý Rozsudok č. 1 v celom rozsahu potvrdil (ďalej len „Konečný rozsudok“). Rozhodnutie Druhostupňového súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 2. apríla 2009.»

Sťažovateľka namietala, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s jej zásadnými argumentmi, pričom v tejto súvislosti citovala početnú judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súvisiacu s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). V tejto súvislosti okrem iného konštatovala: „Sťažovateľ v konaní namietol viacero skutočností, ktorými sa ani Prvostupňový ani Druhostupňový súd nezaoberal. Jednalo sa napríklad o argumentáciu, odôvodňujúcu tvrdenie, že žalovaný – KSU – nepostupoval v súlade s predpismi stavebného zákona ako aj to, že žalovaný nebral do úvahy (resp. vôbec sa ku nim nevyjadril) odborné stanoviská preukazujúce rozpor Stavby so stavebným zákonom. Má za to, že uvedená argumentácia je nielen významná pre rozhodnutie v danej veci ale že sa jedná o argumentáciu k jej principiálnym častiam.“

Sťažovateľka v sťažnosti taktiež tvrdila, že najvyšší súd v namietanom rozsudku „hrubo porušil platné právne predpisy, čím vykonal ústavne nesúladný výklad aplikovanej právnej normy“. Poukázala na to, že umiestnenie stavby, o ktorú v danom prípade šlo, bolo v rozpore s § 37, § 39 a § 39a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), predovšetkým § 4 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, a hlavne § 4 a § 7 vyhlášky Ministerstva životného prostredia č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných

technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľka uviedla, že ani Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ani najvyšší súd sa nevysporiadali s jej argumentmi, ktoré k danej problematike predostrela či už v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, alebo v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu. Svoju pozornosť upriamila na to, že neboli dodržané pravidlá pre umiestňovanie stavieb vyplývajúce zo stavebného zákona, že do úvahy neboli vzaté stanoviská súvisiace s požiadavkami kladenými na urbanistiku a architektúru povoľovanej stavby, že povolenie stavby bolo v rozpore s územným plánom... mesta B., ako aj na to, že do úvahy bolo vzaté stanovisko M... B., ktoré ale podľa jej názoru nebolo záväzné pre vo veci konajúce orgány. Sťažovateľka taktiež nesúhlasila s názorom najvyššieho súdu týkajúceho sa posúdenia odkladu vykonateľnosti rozhodnutia ministra kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „minister kultúry“) z 10. augusta 2005, ktorým došlo k redukcii pamiatkovej zóny B.– Centrálna mestská oblasť (ďalej len „pamiatková zóna“) s tým, že Š. ulica bola z tejto zóny vyňatá. Sťažovateľka ďalej poukázala na to, že na základe rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 S 11/2006 z 30. januára 2008 došlo k zrušeniu uvedeného rozhodnutia ministra kultúry, čím sa Š. ulica stala opäť súčasťou pamiatkovej zóny. Napokon sťažovateľka tvrdila, že rozhodnutia správnych orgánov boli v nesúlade s normami stanovujúcimi maximálnu hladinu hluku a podmienkami pre priaznivé bývanie.

Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka namietala arbitrárnosť a svojvoľnosť rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 267/2008 z 18. marca 2009. Podľa jej názoru najvyšší súd nedostatočne a nesprávne odôvodnil svoje rozhodnutie a v neposlednom rade jej nedal odpoveď na argumenty predstreté v jej odvolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 141/2006 z 9. septembra 2008. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľka dodala: *„Napadnutý Konečný rozsudok je z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a nevysporiadaní a sa s argumentáciou sťažovateľa v rozpore s Ústavou.*

V Rozsudku č. 1 sa Prvostupňový súd vôbec nevyjadril k podrobnej a konkrétnej argumentácii žaloby, namietajúcej nesúlad žalovaného Druhostupňového rozhodnutia a Prvostupňového rozhodnutia so SZ a ďalšími právnymi normami, najmä v otázkach súladu urbanistického a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím,

súladu s predpismi na dopravné napojenie stavieb, súladu s normami určujúcimi maximálnu hladinu hluku a podmienky pre priaznivé bývanie, súladu s verejným záujmom.

Rovnako v rámci druhostupňového konania na Druhostupňovom súde neboli uvedené skutočnosti nijako zohľadnené a to aj napriek tomu, že na ne opakovane sťažovateľ v písomných podaniach poukazoval. Namiesto toho, aby Druhostupňový súd podrobne preskúmal Rozsudok č. 1 sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením Prvostupňového súdu. Jeho argumentom na povolenie Stavby s odkazom na vtedy platný územný plán a nevysporiadanie sa s predloženými stanoviskami architektov, sa sťažovateľ venoval vyššie.

Argumentácia týkajúca sa relevantných právnych predpisov tvorila významnú časť vyjadrení a podaní sťažovateľa. Relevantné súdy však tejto skutočnosti nevenovali pozornosť a nijako sa s ňou v rozhodnutí nevysporiadali.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 267/2008 z 18. marca 2009 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento

zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že rozhodnutím Mestskej časti B.–S. (ďalej len „mestská časť“) č. SU-2004, 2005/24068/114248/ZMUR-Ga z 23. novembra 2005 bolo rozhodnuté o zmene o umiestnení stavby č. 0912 „*Novostavba polyfunkčného objektu na Š. ul., B.*“. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský stavebný úrad v B. (ďalej len „stavebný úrad“) rozhodnutím č. A/2006/852/MEP z 8. marca 2006 tak, že ho zamietol a napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil.

Proti týmto rozhodnutiam podala sťažovateľka žalobu o preskúmanie ich zákonnosti v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) pojednávajúcich o správnom súdnictve. O žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 141/2006-87 z 9. septembra 2008 tak, že ju zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľka odvolala. V odvolaní argumentovala predovšetkým tým, že krajský súd sa vôbec nevysporiadal s jej tvrdeniami obsiahnutými v žalobe, pričom svoj právny názor vyslovil len k problematike pamiatkovej zóny a odborným stanoviskám, ktoré predložila v rámci územného konania. V odvolaní sťažovateľka upriamila pozornosť predovšetkým na to, že v čase rozhodovania mestskej časti síce Š. ulica v B., na ktorej sa nachádza stavba, o ktorú v danom prípade šlo, nepatrila na základe „nezákonného“ rozhodnutia ministra kultúry z 10. augusta 2005 do pamiatkovej zóny, ale uznesením krajského súdu sp. zn. 2 S 11/2006 z 27. februára 2006 došlo k odloženiu vykonateľnosti tohto rozhodnutia ministra kultúry, pričom stavebný úrad ako druhostupňový orgán v danej veci rozhodoval až po vzniku tejto právnej skutočnosti, teda až 8. marca 2006. Podľa názoru sťažovateľky bol stavebný úrad touto okolnosťou viazaný. Okrem toho sťažovateľka tvrdila, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolával na už zrušené rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu v B. (ďalej len „krajský pamiatkový úrad“) č. BA/05/191-2/429/Ka zo 7. februára 2005, ktorým bolo schválené zvýšenie strednej časti objektu z pôvodných 8 nadzemných podlaží na 22 nadzemných podlaží. Podľa vyjadrenia sťažovateľky bolo totiž toto rozhodnutie na základe podnetu tretích osôb 23. marca 2005 zrušené Pamiatkovým úradom Slovenskej republiky (ďalej len „pamiatkový úrad“). Na základe podaného opravného prostriedku bolo následne rozhodnutie pamiatkového úradu potvrdené rozhodnutím Ministerstva kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo kultúry“). Sťažovateľka v odvolaní poukázala aj na to, že rozsudkom krajského súdu vo veci sp. zn. 2 S 11/2006 z 30. januára 2008 bolo rozhodnutie ministra kultúry o redukcii pamiatkovej zóny z 10. augusta 2008 zrušené. Okrem toho sťažovateľka namietala aj skutočnosť, že krajský súd sa vôbec nezaoberal obsahom odborných stanovísk, ktoré k danej veci predložila, ale že výlučne sa zaoberal len ich formou. Sťažovateľka zároveň tvrdila, že krajský súd sa vôbec nevyjadril k jej argumentácii týkajúcej sa nesúlady rozhodnutia mestskej časti a rozhodnutia stavebného úradu so stavebným zákonom a ďalšími právnymi normami, *„najmä v otázkach súladu urbanistického a architektonického riešenia stavby*

s okolitým životným prostredím, súladu s predpismi na dopravné napojenie stavieb, súladu s normami určujúcimi maximálnu hladinu hluku a podmienky na priaznivé bývanie, súladu s verejným záujmom“. Na základe týchto skutočností sťažovateľka v odvolaní vyjadrila názor, že rozsudok krajského súdu nezodpovedá podmienkam kladeným pre zákonnosť rozhodnutí všeobecných súdov, je nedostatočne odôvodnený a vychádza z nesprávnych právnych záverov.

O odvolaní proti rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 141/2006-87 z 9. septembra 2008 rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 267/2008 z 18. marca 2009 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd stručne uviedol obsah rozsudku krajského súdu, vo významnej miere predstavil argumenty sťažovateľky obsiahnuté v odvolaní a poukázal aj na vyjadrenie žalovaného správneho orgánu, ktorý zotrval na svojich tvrdeniach, ktorými sa prezentoval práve v napadnutom rozhodnutí, a okrem toho dodal, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 S 11/2006 z 27. februára 2006, ktorým bol povolený odklad vykonateľnosti rozhodnutia ministra kultúry z 10. augusta 2005, bolo uznesením tamojšieho súdu z 22. júna 2006 zrušené.

Z relevantnej časti odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu okrem iného vyplýva:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, a to najmä v rozsahu zisteného skutkového stavu, ako aj jeho právneho odôvodnenia.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky návrh na umiestenie stavby bol v územnom konaní posúdený z hľadiska starostlivosti o životné prostredie. Svetlo-technickými posudkami vplyvu navrhovaného polyfunkčného objektu na okolitú zástavbu a ich doplnkami, vypracovanými prof. Ing. J. H., CSc. a doc. Ing. S. O., CSc. bolo preukázané, že s navrhovanými úpravami je aj požadované riešenie stavby s 22. NP vyhovujúce. Taktiež otázka vplyvu stavby na životné prostredie, ako nakoniec vyplynulo zo samotného rozhodnutia stavebného úradu, bola jednoznačne posudzovaná z hľadiska funkčného využitia územia, a to vo vzťahu k Aktualizácii územného plánu... mesta... B., rok 1993 v znení neskorších zmien a doplnkov, v zmysle ktorého je predmetné územie klasifikované pre funkciu občianska vybavenosť s doplňujúcou funkciou zeleň a bývanie ako

súčasť spoločenských priestorov občianskej vybavenosti, s účelovo viazanými funkciami dopravná a technická vybavenosť.

Podľa akustického posudku vypracovaného Ing. S. H. ohľadne vplyvu dopravného hluku na obytné prostredie, je nesporné, že navýšenie stavby nad 3 NP nemá vplyv na hlukové pomery.

Takisto návrh na umiestnenie stavby je z hľadiska urbanistického a architektonického vyhovujúci, a to z hľadiska funkčného využitia územia a v súlade s už vyššie uvedenou Aktualizáciou územného plánu, ktorý definuje dotknuté územie pre funkciu občianska vybavenosť, s doplňujúcou funkciou bývanie. Dopravná, technická vybavenosť a zeleň tvoria funkcie účelovo viazané. Uvedený plán je územnoplánovacou dokumentáciou, týkajúcou sa predmetného územia, ktorá je záväzná pre umiestnenie stavby.

Podľa písomného odborného vyjadrenia M... B., sekcie územných programov mesta č. MAG/05/2837/4687-1 zo dňa 26. januára 2005, je umiestnenie navrhovaného 22 podlažného polyfunkčného objektu v predmetnej lokalite v súlade s koncepciou umiestňovania výškových stavieb zakotvenou v Návrhu územného plánu... mesta... B. (výškové stavby – východiskové princípy – rešpektovanie najvýznamnejších diaľkových priehľadov, ktoré poskytujú charakteristické identifikačné znaky z najvýznamnejších vyhlíadkových bodov – hrad, S...).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že správne orgány pri svojom rozhodovaní nepostupovali dôsledne v intenciách ust. § 37 ods. 2 Stavebného zákona pokiaľ sa jedná o starostlivosť o kultúrne pamiatky. Je nepochybné, že Ministerstvo kultúry SR vydalo dňa 10. augusta 2005 pod č. MK-9432/2005-400/22163 rozhodnutie, ktorým bolo zmenené vyhlásenie hraníc pamiatkovej zóny B.– Centrálna mestská časť. Pri uvedenej zmene došlo k redukcii plošnej výmery pamiatkovej zóny a ulica Š. sa už nenachádzala v pamiatkovej zóne, čím odpadol dôvod opätovného predloženia rozhodnutia Krajského pamiatkového úradu B. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené dňa 25. októbra 2005 a stalo právoplatným dňa 10. novembra 2005. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia ministerstva kultúry jasne vyplýva, že rozhodnutím o zmene vyhlásenia pamiatkovej zóny CMO má redukcia územia za cieľ vylúčiť z pamiatkovo chráneného územia tie časti, v ktorých sa nenachádzajú sústredené pamiatkové hodnoty v takej kvalite, aby ich bolo potrebné chrániť v rámci pamiatkovej zóny. Z uvedeného

je zrejmé, že základným kritériom redukcie územia je koncentrácia pamiatkovo hodnotných objektov. Predmetná ulica nespadá už do zóny pamiatkovo chránenej.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2 S 11/2006 zo dňa 27. februára 2006 odložil vykonateľnosť rozhodnutia č. MK-9432/2005-400/222163 zo dňa 10. augusta 2005 v spojení s rozhodnutím č. MK-11541/05-110/28199 jednalo sa o konanie vo veci žalobcu Ing. K. P. proti žalovanému ministrovi kultúry Slovenskej republiky, preto uvedená námietka je z hľadiska predmetného sporu irelevantná. O uvedenej veci bolo už právoplatne rozhodnuté.

Pokiaľ sa jedná o námietku žalobkyne ohľade dopravného napojenia stavby je nesporné, že predmetná zmena územného rozhodnutia už nerieši nové dopravné napojenie a zvýšenie kapacity statickej dopravy, nakoľko toto je identické s už vydaným Stavebným povolením z roku 2004. Z predloženého posudku vypracovaného Ing. J. B., autorizovaným stavebným inžinierom, týkajúceho sa statickej dopravy bolo preukázané, že už umiestnený počet 3 podzemných podlaží je postačujúci aj pre objekt po navrhovanej zmene. Dopravené napojenie sa teda nemení a nie je predmetom rozhodnutia stavebného úradu. Predmetom návrhu na zmenu nie je zmena dopravného napojenia ani zmena stavby v časti, kde sú riešené parkovacie státi.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu námietky žalobkyne uvedené v žalobe nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už nebol žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne vypořiadal. Tieto námietky preto nemohli obstáť ani v súdnom prvostupňovom konaní a ani v súdnom konaní odvolacom.

Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol vypořiadal, a ktorými by bola preukázala porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázala, že správne orgány pri hodnotení nimi vykonaných dôkazov porušili ustanovenia § 37 ods. 2, § 39 a § 39a Stavebného zákona...

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave dostatočne odôvodnený, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom.“

Prv, ako ústavný súd pristúpil k hodnoteniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z hľadiska dodržania zásad spravodlivého procesu, považoval za potrebné uviesť, že vzhľadom na svoju pozíciu súdneho orgánu ochrany ústavnosti mal na pamäti, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ktorým primárne patrí povinnosť zistiť skutkový stav, nájsť, aplikovať a správne interpretovať právnu normu, ale že jeho pozícia spočíva v tom, že do právomoci všeobecných súdov intervenuje len vtedy, ak skutkové a právne závery týchto súdov sú arbitrárne, nesú znaky svojvôle a zároveň sa spájajú s porušením základného práva alebo slobody.

Vychádzajúc z uvedeného sa teda ústavný súd nemohol zamerať na správnosť zistenia skutkového stavu, ktorý zistili správne orgány a ktorým sa riadil najvyšší súd, taktiež sa ústavný súd nesústredil na správnosť vyhodnotenia zadovážených dôkazov, inými slovami, ústavný súd sa v danom prípade nestal akousi treťou opravnou inštanciou, ktorá by mohla zvrátiť zistený skutkový stav či prijaté právne závery. Pre ústavný súd bolo určujúce, či najvyšší súd svoje rozhodnutie zdôvodnil a či sťažovateľke ponúkol zrejmý a jasný výsledok konfrontácie, ktorej boli na jednej strane podrobené jej námietky obsiahnuté v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku a na strane druhej argumenty krajského súdu.

Sťažovateľka v podstate apelovala na to, že najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nereagoval na jej tvrdenia a náležite sa nevysporiadal so všetkými jej argumentmi. V tejto súvislosti však ústavný súd dáva do pozornosti svoju judikatúru, na ktorú sa však v inom kontexte odvolala aj samotná sťažovateľka, a teda že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Ak teda ústavný súd prihliadol na koncepciu odôvodnenia napadnutého rozsudku, musel dôjsť k jednoznačnému záveru o jeho presvedčivosti. Najvyšší súd pri prezentácii argumentov sťažovateľky smerujúcich proti rozsudku krajského súdu neopomenul uviesť žiaden jej významný argument a pri odpovedi na tieto argumenty sa snažil zdôvodniť výsledok svojej rozhodovacej činnosti. Ústavnému súdu bolo z odôvodnenia tohto rozhodnutia zrejmé, ktoré skutočnosti mal najvyšší súd za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a aj akými úvahami sa riadil. Najvyšší súd sa pritom odvolal na judikatúru ústavného súdu a ESLP.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ozrejmil okolnosti daného prípadu a k predstretým námietkam zaujal svoj postoj, keď uviedol z akého dôvodu považoval návrh na umiestnenie stavby v územnom konaní podrobený aj kritériám starostlivosti o životné prostredie, akustickému hľadisku, vhodnosti umiestnenia stavby z urbanistického a architektonického hľadiska, ako aj z hľadiska dopravného riešenia, poukázal pritom na odborné posudky a odborné vyjadrenia poskytnuté zo strany konkrétnych fyzických osôb a právnických osôb.

Pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľka namietala, že správne orgány pri svojom rozhodovaní nepostupovali v súlade s ustanoveniami stavebného zákona, pokiaľ šlo o kritérium starostlivosti o kultúrne pamiatky. V tejto súvislosti sťažovateľka argumentovala, že odložením vykonateľnosti rozhodnutia ministra kultúry o redukcii pamiatkovej zóny bolo nutné Š. ulicu považovať za súčasť pamiatkovej zóny, touto skutočnosťou sa mali správne orgány riadiť a tomu aj prispôsobiť svoju rozhodovaciu činnosť. Ústavný súd však zistil, že skutočne rozhodnutím ministerstva kultúry č. MK-9432/2005-400/22163 z 10. augusta 2005 v spojení s rozhodnutím ministra kultúry č. MK-11541/05-110/28199 z 25. októbra 2005, ktoré nadobudli právoplatnosť 10. novembra 2005, došlo k redukcii pamiatkovej zóny, a tým Š. ulica prestala byť jej súčasťou. V konaní iných účastníkov konania odlišných od sťažovateľky a žalovaných správnych orgánov vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 2 S 11/2006 došlo na základe uznesenia z 27. februára 2006 právoplatného 27. marca 2006 k odloženiu vykonateľnosti označeného prvostupňového rozhodnutia v spojení s druhostupňovým

rozhodnutím ministra kultúry o zmene vyhlásenia hraníc pamiatkovej zóny. Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 S 11/2006 z 22. júna 2006 právoplatného 3. júla 2006 bolo označené uznesenie tamojšieho súdu z 27. februára 2006 zrušené.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd uvádza, že podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. V nadväznosti na to ústavný súd konštatuje, že stavebný úrad ako orgán druhého stupňa rozhodol o odvolaní proti rozhodnutiu mestskej časti 8. marca 2006. Vychádzal pritom z toho, že Š. ulica nebola súčasťou pamiatkovej zóny, pretože rozhodnutím ministra kultúry s právoplatnosťou od 10. novembra 2005 bola z tejto zóny vyňatá. Pritom uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 S 11/2006 z 27. februára 2006, ktorým bolo rozhodnuté o odklade vykonateľnosti rozhodnutia ministra kultúry, nadobudlo právoplatnosť až 27. marca 2006, a teda až od tohto momentu boli ostatné orgány viazané týmto rozhodnutím (§ 167 ods. 2 v spojení s § 159 ods. 2 OSP). To znamená, že tento skutkový stav bol záväzný aj pre najvyšší súd, ktorý, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, sa ním aj riadil. Napokon, rozhodnutie ministra kultúry o zúžení pamiatkovej zóny bolo zrušené až rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 S 11/2006 z 30. januára 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 10. marca 2008.

Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07), sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo

bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2009